

Skatteministeriet

6. oktober 2014
J.nr. 14-4139512

Til Folketinget – Skatteudvalget

Hermed sendes svar på spørgsmål nr. 787 af 9. september 2014 (alm. del).

Benny Engelbrecht

/ Lise Bo Nielsen

Spørgsmål

Ministeren bedes kommentere henvendelsen af 8. september 2014 fra FSR – danske revisorer vedrørende L 200, jf. SAU alm. del – bilag 259.

Svar

FSR – danske revisorer har fremsendt en række bemærkninger til L 200 – Forslag til lov om ændring af virksomhedsskatteloven (Indgreb mod utilsigtet udnyttelse af virksomhedsordningen ved indskud af privat gæld m.v.). L 200 er vedtaget som lov nr. 992 af 16. september 2014.

FSR anfører for det første, at det er deres opfattelse, at det er tilstrækkeligt til at håndhæve formålet med indgrebet, at opsparing tillades, når indskudskontoen er positiv ved indkomstårets udgang.

Det er for det andet FSRs opfattelse, at retsvirkningen af en vedtagelse af lovforslaget vil være, at hvis f.eks. 500.000 kr. anses for hævet som følge af sikkerhedsstillelse for privat gæld, forøges de samlede hævninger for året med 500.000 kr. Det beløb, der efter lovteksten anses for overført til den skattepligtige, vil således efter FSRs opfattelse blive anset for at indgå i hæverækkefølgen i virksomhedsskatteloven. Dette er desuden efter FSRs opfattelse et fuldt dækkende værn mod misbrug af virksomhedsordningen.

Efter FSRs opfattelse er der ikke behov for, at der sker en direkte beskatning af den selvstændige, selvom dette i flere svar er tilkendegivet som værende hensigten med lovændringen.

FSR bemærker for det tredje, at det generelle problem med ”brutto princippet” ikke er løst med lovforslaget. Problemet med ”brutto princippet” opstår, idet et tidligere privat hus skal medtages i virksomhedsordningen, hvis det udlejes, men den tilhørende gæld ikke kan medtages i ordningen, uden at dette anses for en hævning svarende til gældens størrelse. FSR ønsker dog en bekræftelse på, at gælden i det hus, der udlejes erhvervs-mæssigt, i det mindste opfylder betingelsen om, at der er tale om en sædvanlig forretningsmæssig disposition, således at dispositionen via denne regel ikke omfattes af stramningerne.

FSR ønsker for det fjerde en bekræftelse på, at tidspunktet for, hvornår det skal måles, hvorvidt værdien af ejendommen overstiger gælden, skal være på det tidspunkt, hvor der blev givet pant i ejendommen. Og at dette også gælder for de skatteydere, der allerede inden den 10. juni 2014 havde stillet sikkerhed for privat gæld i en blandet benyttet ejendom – uanset hvor lang tid, der er gået siden da.

Afslutningsvist ønsker FSR oplyst, hvilke dokumentationskrav en skatteyder skal kunne opfylde i forbindelse med den ekstraordinære nulstilling, navnlig taget i betragtning af, at der kan være tale om forhold, der går mange år tilbage.

Hertil bemærkes:

I forhold til, om opgørelsen af indskudskontoen kun skal opgøres ved indkomstårets udgang, er det i forbindelse med lovforslaget tilkendegivet, at de historiske erfaringer viser, at opgørelse alene ultimo indkomståret kan medvirke til udnyttelse af virksomhedsordningen. Uanset at Højesterets afgørelse i UfR 1998.254 H faldt ud til fordel for skattemyndighederne, blev reglerne for beregning af rentekorrektion ændret for at sikre, at hjemmelsgrundlaget var klart, og at der fremadrettet ikke var mulighed for at omgå reglerne om rentekorrektion.

Det bemærkes desuden, at den vedtagne bestemmelse om suspension af opsparingsmuligheden ved negativ indskudskonto er en værnsregel, som skal sikre, at lavt beskattede virksomhedsmidler ikke kan anvendes til at afdrage på privat gæld, der er indskudt i virksomhedsordningen. Den negative indskudskonto må således primært anses som udtryk for, at der er placeret privat gæld i virksomhedsordningen.

Der ses derfor ikke at være grundlag for, at der gives adgang til at spare op i virksomhedsordningen til lav skat i et indkomstår, hvor indskudskontoen har været negativ.

Ved sikkerhedsstillelse anses et beløb svarende til sikkerhedsstillelsen for overført til den skattepligtige, jf. virksomhedsskattelovens § 10, stk. 6. Det er FSRs opfattelse, at retsvirkningen af bestemmelsen er, at den selvstændige beskattes via hæverækkefølgen, som fremgår af lovens § 5. Dette indebærer, at virksomhedsejeren nok beskattes fremrykket af det overførte beløb, men at der dog ikke kan ske beskatning af mere end virksomhedens samlede overskud i hele virksomhedens levetid. Dette har ikke været hensigten.

Som også klart tilkendegivet i forbindelse med lovforslagets behandling er det opfattelsen, at retsvirkningen af virksomhedsskattelovens § 10, stk. 6, er, at et beløb anses for overført til den skattepligtige, hvorved beløbet tillægges virksomhedens indkomst og anses for hævet af den skattepligtige uden om den almindelige hæverækkefølge.

Det er også tilkendegivet i forbindelse med lovforslaget, at situationen ikke kan sammenlignes med den praksis, der i dag gælder ved beskatning af eksempelvis fri bil, jf. svaret på spørgsmål 37. Situationen med sikkerhedsstillelse for privat gæld skal i stedet sammenlignes med situationen, hvor en hovedaktionær stiller selskabets midler til sikkerhed for privat gæld. I denne situation beskattes aktionæren direkte typisk af selve sikkerhedsstillelsen via en udbyttebeskatning.

Virksomhedsskattelovens § 10, stk. 6, om sikkerhedsstillelse er baseret på en allerede eksisterende systematik i virksomhedsordningen. Bestemmelsen er placeret i lovens § 10 om beskatning af overførsler til den skattepligtige, og det fremgår klart af bestemmelsen, at beløbet skal anses for overført til den skattepligtige. Ud fra systematikken i skattelovgivningen i øvrigt vil et beløb, som overføres til en skattepligtig, som udgangspunkt anses for skattepligtigt som personlig indkomst. Bestemmelsen er desuden placeret efter lovens § 5 om hæverækkefølgen, hvad der også indikerer, at beløbet ikke er relevant i forbindelse med hæverækkefølgen. Der kan supplerende henvises til, at det tydeligt fremgår af forar-

bejderne til loven, hvad der er hensigten med bestemmelsen i virksomhedsskattelovens § 10, stk. 6.

Virksomhedsskatteloven er en ældre forholdsvis kompliceret lov. Uanset at det er opfattelsen, at det er klart, hvad der er retsvirkningen af lovændringen, viser FSRs henvendelse, at der kan opstå usikkerhed ved fortolkningen af loven. På den baggrund vil Skatteministeriet derfor overveje, om der med fordel kan ske lovmæssige præciseringer af virksomhedsskatteloven.

FSR har ønsket bekræftet, at sikkerhedsstillelse i de situationer, hvor der er tale om en ejendom, der udlejes erhvervsmæssigt, men hvor gælden er placeret i privatøkonomien, kan anses for foretaget som led i en sædvanlig forretningsmæssig disposition.

Det følger af den indsatte bestemmelse i virksomhedsskattelovens § 10, stk. 7, at den skattepligtige ikke anses for at have overført værdier fra virksomhedsordningen til privatøkonomien, hvis sikkerhedsstillelsen er foretaget som led i en sædvanlig forretningsmæssig disposition.

Spørgsmålet vedrører en situation, hvor en person, der driver virksomhed under virksomhedsordningen, f.eks. flytter til en ny ejendom, men ikke kan sælge sin hidtidige ejendom og derfor lejer denne ud. Fra det tidspunkt, hvor ejendommen lejes ud, skal den udlejede ejendom indgå i personens virksomhedsordning. Det følger dernæst af praksis på området ("bruttoprincippet"), at ejendommen medtages i virksomhedsordningen (via indskud af ejendommen i ordningen), men at den tilhørende gæld ikke kan medtages i ordningen, uden at dette anses for en hævnning svarende til gældens størrelse.

Som det fremgår af svaret på spørgsmål 34 af 3. september 2014, som er stillet i forbindelse med Folketingets behandling af L 200, vil vurderingen af, om sikkerhedsstillelsen sker som led i en sædvanlig forretningsmæssig disposition bero på en konkret vurdering. Den konkrete vurdering sker ved en test bestående af to elementer. For det første vil det altid være et krav, at behovet for sikkerhedsstillelsen udspringer af en anden forretningsmæssig disposition. For det andet skal dispositionen i form af sikkerhedsstillelsen tjene et forretningsmæssigt formål. Er de opstillede betingelser heri opfyldt, vil sikkerhedsstillelsen være foretaget som led i en sædvanlig forretningsmæssig disposition. Herved vil der ikke anses for at være overført et beløb fra virksomhedsordningen til privatøkonomien med beskatning til følge.

Det er vurderingen, at det er vanskeligt at angive konkrete omstændigheder, som indebærer, at en sikkerhedsstillelse i den beskrevne situation kan opfylde kravet om at være foretaget som led i en sædvanlig forretningsmæssig disposition. Det vil dog altid bero på en konkret vurdering. Det kan derfor ikke på forhånd afvises, at en sikkerhedsstillelse i særlige situationer kan omfattes af undtagelsen i virksomhedsskattelovens § 10, stk. 7.

FSR har ønsket en bekræftelse på, at tidspunktet for, hvornår det skal måles, hvorvidt værdien af den private del af en blandet benyttet ejendom overstiger den private gæld, er

det tidspunkt, hvor der blev givet pant i ejendommen, uanset at pantsætningen i mange tilfælde vil være sket for mange år siden.

Det kan bekræftes. Vurderingen af, hvorvidt gælden overstiger ejendomsværdien af den del af den blandet benyttede ejendom, der tjener til bolig for den skattepligtige, skal ske på det tidspunkt, hvor der gives pant i ejendommen. Det gælder uanset, at pantsætningen har fundet sted for flere år siden.

FSR har ønsket en afklaring af dokumentationskravene i forbindelse med muligheden for at få foretaget en ekstraordinær nulstilling af indskudskontoen.

Som det fremgår af overgangsbestemmelsen i § 3, stk. 10, i den vedtagne lov, jf. lov nr. 992 af 16. september 2014, har skattepligtige, der anvender virksomhedsordningen, mulighed for ekstraordinær nulstilling af indskudskontoen på tidspunktet, hvor ordningen første gang anvendes, jf. virksomhedsskatteovens § 3, stk. 2. Det fremgår endvidere af bestemmelsen, at betingelserne i virksomhedsskatteovens § 3, stk. 5, skal være opfyldt ved ekstraordinær nulstilling af indskudskontoen.

De betingelser, som den skattepligtige skal opfylde for et få foretaget en ekstraordinær nulstilling af indskudskontoen, er derfor ikke anderledes end de betingelser, som den skattepligtige skal opfylde for at få foretaget ordinær nulstilling efter virksomhedsskatteovens § 3, stk. 5. Den skattepligtige skal derfor kunne dokumentere eller sandsynliggøre, at alle de aktiver og gældsposter, der hører til virksomheden, er medregnet i opgørelsen, og at den medregnede gæld udelukkende er erhvervsmæssig.